

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: *Aplikace sociální nauky církve na problematiku osamělosti seniorů*

Autor práce: Bc. Eva Vráblová

Obor studia: Etika v sociální práci

Posudek vypracoval: PhDr. Roman Míčka, Th.D., Ph.D.

Datum: 27. 4. 2015

Diplomová práce studentky Evy Vráblové s názvem „*Aplikace sociální nauky církve na problematiku osamělosti seniorů*“, předložená v rámci studia oboru Etika v sociální práci na Katedře etiky, psychologie a charitativní práce dle mého názoru výtečně splňuje požadavky kladené na tento stupeň kvalifikační práce, zejména po stránce obsahové. Autorka se zabývá tématem osamocení člověka z teologických, psychologických a sociologických perspektiv. Jde o velice úzce vymezené, specifické a náročné téma, které je originálně zpracováno a dle mého úsudku by byl excerpt práce způsobilý i k samostatné odborné publikaci. K obsahové dimenzi mám však dvě výtky – i když asi původní výchozí bod zkušenosti autorky byla problematika osamocení seniorů, téma je dle mého zpracováno bez hlubší konkrétní vazby na tuto věkovou skupinu. To samozřejmě není problém (naopak, v širším slova smyslu jde o problém člověka bez ohledu na věk, jak ostatně dokládají psychologické, sociologické i teologické impulsy!), ovšem název práce se pak stává v tomto smyslu zavádějícím. Podobně i přísnou vazbu tématu osamělosti na sociální nauku církve v názvu práce považuji za částečně zavádějící. Autorce se sice daří nalézat v tradici sociální nauky církve podněty pro téma osamělosti, zejména pak velice silné podněty v encyklikách papeže Benedikta XVI., ale dle mého soudu zbytečně (právě u tohoto tématu) odděluje reflexi sociálního učení církve od jiných disciplín teologie. K tomu, že problematika osamocení člověka není jen věcí institucí, ale osobního přístupu člověka k člověku ostatně implicitně dospívá sama, když za klíčový dokument k tématu považuje encykliku *Deus caritas est*, která reflektuje caritas, tedy lásku, která má výhradně osobní (a tedy řekněme individuálně-etický charakter), nikoli instituční. Tím se nám odhaluje závěr, že sociální nauka církve sama o sobě, pokud jí oddělíme od ostatních dimenzí teologické reflexe, nemůže výrazněji přispět k danému tématu. V tomto smyslu považuji i za místo částečně nadbytečné příliš podrobné referování o dějinách sociální nauky církve, historických kontextech jednotlivých encyklik a jejich obsahu. Za vhodnější název práce bych tedy z hlediska výše uvedeného považoval spíše „Samota člověka z psychologické, sociologické a teologické perspektivy“.

Kvalitu práce mírně narušuje velké množství formálních, technických nedostatků, nejednotnosti a nesouladů s *Metodickou pomůckou TF*. Autorka v bibliografických údajích využívá zkratku str. nikoli s., neukončuje odkazy tečkou (jde o větu), nepanuje jednota v užívání mezi pomlčkami (–) a rozdělovníky (-), nepanuje jednota v užívání kurzívy u názvů dokumentů, není dodržen úzuz internetových odkazů (<) apod. Nalézám také několik faktických chyb, kupříkladu na s. 69 je

Teologická
fakulta
Faculty
of Theology

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

uvedeno, že pastorální konstituce *Gaudium et spes* vznikla po 2. vatikánském koncilu (byla schválena koncilem), v odkazu 171 je jako její autor dokonce uveden Pavel VI. Postrádám smysl přílohy (s. 91) a kladu otazník nad rozdělením dokumentů na dokumenty SUC a pastorální – zejména u *Gaudium et spes* považuji toto rozdělení za problematické. Autorka také jako jeden ze zdrojů uvádí *Kompendium sociální nauky církve*, které uvádí jako cizojazyčný odkaz, ačkoli je dokument vydaný i v češtině.

Práci považuji navzdory kritickým připomínkám a podnětům zejména formálního charakteru za výtečnou, **doporučuji** jí k obhajobě, přičemž hodnotím známku v rozmezí **velmi dobře – výborně**, dle charakteru obhajoby.

V Českých Budějovicích dne 27. 4. 2015

Roman Míčka